

*Gældende formulering.***Aftaleloven.**

§ 31. Når nogen har udnyttet en andens nød, letsind, enfoldighed, uerfarenhed eller et mellem dem bestående afhængighedsforhold til at opnå eller betinge fordele, som står i åbenbart misforhold til, hvad derfor ydes, eller som der ikke skal ydes vederlag for, er den, der således er udnyttet, ikke bundet ved den af ham afgivne viljeserklæring.

Det samme gælder, hvis tredjemand har gjort sig skyldig i et sådant forhold som i 1. stykke omtalt, og den, til hvem viljeserklæringen er afgivet, indså eller burde indse dette.

Ved de foranførte bestemmelser sker der ingen ændring i sølovens § 227.

§ 36. Har nogen lovet at erlægge en bod, bestående af penge eller andet, for det tilfælde, at han ikke opfylder en ham påhvillende forpligtelse eller i øvrigt foretager eller undlader en handling, kan boden nedsættes, hvis det findes at være åbenbart ubilligt, om den skulle erlægges i sin helhed. Ved afgørelsen heraf skal der tages hensyn ikke blot til det tab, som den efter løftet berettede lider, men også til den interesse, han i øvrigt har i handlingens foretagelse eller undladelse, såvel som til de øvrige foreliggende omstændigheder. Er en forbrudt bod erlagt uden forbehold, kan tilbagesøgning ikke finde sted under påberåbelse af, hvad nu er bestemt.

Har nogen over for en handlende (lov om kommission, handelsagentur og handelsrejsende § 2) forpligtet sig til i forhold, der angår dennes bedrift, at erlægge bod som ovenfor omtalt, og opstår der spørgsmål om bodens nedsættelse, kan hver af parterne, hvis ikke anden afgørelsesmåde er vedtaget, anlægge sagen ved eller fordre den henvist til sø- og handelsretten i København, hvor den behandles som handels-sag.

*Forslaget.***§ 2.**

I lov nr. 242 af 8. maj 1917 om aftaler og andre retshandler på formuerettens område foretages følgende ændringer:

1. § 31 affattes således:

„**§ 31.** Har nogen udnyttet en andens betydelige økonomiske eller personlige vanskeligheder, manglende indsigt, letsind eller et bestående afhængighedsforhold til at opnå eller betinge en ydelse, der står i væsentligt misforhold til modydelsen, eller som der ikke skal ydes vederlag for, er den, der således er udnyttet, ikke bundet ved den af ham afgivne viljeserklæring.

Stk. 2. Det samme gælder, hvis tredjemand har gjort sig skyldig i et sådant forhold som omtalt i stk. 1, og den, til hvem viljeserklæringen er afgivet, indså eller burde indse dette.“

2. § 36 affattes således:

„**§ 36.** En aftale kan tilsidesættes helt eller delvis, hvis det vil være urimeligt eller i strid med redelig handlemåde at gøre den gældende. Det samme gælder andre retshandler.

Stk. 2. Ved afgørelsen efter stk. 1 tages hensyn til forholdene ved aftalens indgåelse, aftalens indhold og senere indtrufne omstændigheder.“